

рътъ бучи и снѣгътъ на голѣми парцали покриваше всичко. Коньтъ съ страхъ слизаше на долу, а азъ едвамъ си показвахъ лицето отъ дебелия кожухъ.

Изведнѣжъ зачухъ татъкъ задъ ржтлината весели смѣхове и слѣдъ малко отпрѣдѣ ми искочихъ засмѣни колибарчета—здрави, пѣргави и съ зачървени лица. Снѣгътъ вали, а тѣ не искатъ да знаѣтъ.

— Добра срѣща, добра срѣща! заизрѣждахъ се всичкитѣ дѣца.

— Кждѣ, кждѣ?—Не ви ли е страхъ отъ врѣмето?

— Не ни е страхъ, чичо; ний сме научени. Отиваме хе, тамъ въ онѣзъ—въ Плачковитѣ колиби. Тамъ направихъ новото училище.

— А защо ви сж тѣзи дърва?

— Носимъ ги на училището. Татюви по-нататъкъ ще докаратъ дърва и ний тогава нѣма да носимъ.

— Какво е на това дѣте, та го носите на грѣбъ?

— То е здраво, но си порѣзало прѣста на кракътъ и ний го носимъ да се не разрани.

— Далечъ ли сж вашитѣ колиби?

— Има половинъ часъ мѣсто, но ний го изминаваме тичишкомъ. Кога се раскаля е мжченичко, но безъ наука, нѣма сполука.

Слѣдъ това ги попитахъ кой е най правия пжтъ, дадохъ имъ по едно петаче и си заминахъ.

Припомнихъ си за младини. Майката на съсѣдчето ми едва накарваше дѣтетото си съ залъгалки, шекерчета и пари, да отиде въ училището. А училището се намира прѣзъ двѣ кжщи отъ тѣхната. Колко ли би се засрамило, ако видѣше тѣзи милички колибарчета, въ какво врѣме отивахъ на училището!

Азъ шибнѣхъ коня да върви по-бърже. А въ ушитѣ ми още пищѣхъ думитѣ: наука—сполука.

